

เรื่องราวของคุณอัญชลี นาทานสัน จากประเทศสหรัฐอเมริกา

ดิฉันชื่อ อัญชลี นาทานสัน สามีเป็นชาวอเมริกันยิวชื่อ ไมเคิล นาทานสัน มีลูกชายที่น่ารัก 2 คน คนโตชื่ออิลาน คนเล็กชื่อจาซัวร์ ครอบครัวเราอาศัยอยู่ที่เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นเรื่องน่าแปลกที่ดิฉันได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องการครองเรือน จากผู้ที่ไม่ได้ครองเรือน และเมื่อนำไปปฏิบัติแล้ว ก็ได้ผลจริงเกินความคาดหมาย

ชายหนุ่ม หญิงสาว ผู้แสวงหาความรัก ได้เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาตามหาความรักที่ตนปรารถนา จนได้มาพบกัน และตกลงกันว่าจะใช้ชีวิตร่วมกัน ต่อเมื่อกาลเวลาผ่านไป มุมมองของเราสองคนเริ่มอยู่คนละฟากคนละฝั่ง แต่สิ่งหนึ่งที่เราเป็นเหมือนกันคือ เราต่างหลงลืมความรักที่เคยมีให้แก่กันและกัน ลืมไปว่าความรักนั้นมากมายเพียงใด

ดิฉันก็ไม่ต่างจากสามี ที่เริ่มมองหาความชอบธรรมให้กับตนเอง แต่ดิฉันยังโชคดีที่มีโอกาสได้รับฟังคำสอนของหลวงพ่อเสียดก่อนเมื่อนำมาทบทวนและพิจารณาตามจึงแจ่มแจ้ง ดังคำสอนของท่านที่ว่า “การแต่งงาน” คือ การทำชีวิตครอบครัวให้ดีขึ้น ตบแต่งให้ดีให้สวยงาม ตามที่เราต้องการ คำพูดหวานหู ละมุนใจที่เคยพูด เคย

ได้ยืมในช่วงแรกที่พบกันให้นำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อความชุ่มชื้นใจของเราทั้งสองคน เรื่องเหล่านี้คู่ครองหลายคู่มักจะหลงลืม เพราะความคุ้นเคย เมื่อวันเวลาผ่านไป

ดิฉันจำได้เมื่อเริ่มแต่งงานใหม่ๆ ทุกวันศุกร์สามีจะกลับบ้านพร้อมกับดอกกุหลาบช่องาม สีสดสดใส ที่นำมาฝากดิฉัน แต่นานวันเข้าดอกกุหลาบก็เริ่มลดน้อยลงเรื่อยๆ จนวันหนึ่งเหลือเพียงดอกเดียว ดิฉันจึงสัพยอกเขาด้วยน้ำเสียงเบิกบานว่า “รู้สึกวดอกไม้ลดจำนวนลงเรื่อยๆ นะคะคุณ วันนี้เหลือดอกเดียว คราวต่อไปฉันคงได้แต่ก้าน” คำพูดของดิฉันเรียกรอยยิ้มชื่นอายุจากคุณพ่อบ้านได้ สัปดาห์ต่อมาดิฉันก็ได้รับดอกกุหลาบช่อใหญ่เช่นเดิม สิบปีผ่านไป ดอกไม้จึงเป็นสัญลักษณ์ของการขอโทษ ขอคืนดีสำหรับเรา ทุกครั้งที่เรามีข้อขัดแย้งกัน วันรุ่งขึ้นดิฉันจะได้รับดอกไม้ช่อใหญ่พร้อมรอยยิ้มชื่นอายุ น้ำเอ็นดูของเขา แล้วเรื่องทะเลาะเบาะแว้งระหว่างเราก็นิ่งที่สุดลง

คงเป็นเพราะคำสอนของหลวงพ่อก็คือว่า “ยิ้มแย้ม เยือกเย็น ยืดหยุ่น แล้วเขาจะยินยอม” ดิฉันรับช่อดอกไม้จากเขาด้วยรอยยิ้มที่เบิกบานไม่แพ้ความสดใสของดอกไม้ที่เขามอบให้ นำแปลกที่

หลังจากฟังคำสอนของหลวงพ่อกแล้ว ความโกรธหายไปได้ง่ายและเร็วกว่าแต่ก่อน

ก่อนหน้านี้ ดิฉันจะเก็บสะสมความโกรธไว้ครั้งละหลายๆ วัน แลผมมีความคิดว่า ฉันจะแก้เผ็ดสามีให้ได้ คิดได้เท่านี้ หนังกิ๋ม คิ้วก็ขมวด รอยแยมยิ้มจางหายไปอย่างไม่รู้ตัว ดิฉันกลายเป็นผู้หญิงเจ้าอารมณ์ไปแล้ว

เมื่อดิฉันนำหลัก “ยิ้มแย้ม เยือกเย็น ยึดหยุ่น” มาใช้ในชีวิตประจำวัน คนที่สังเกตเห็นก่อนใคร และได้รับประโยชน์มากที่สุด คือไม่มีใครเกินคุณพ่อบ้าน แล้วคำว่า “ยินยอม” ก็ตามมา พร้อมกับข้อแลกเปลี่ยนข้อหนึ่งที่เขาขอ “You have to grow old with me.” คุณจะต้องอยู่กับผมไปจนแก่จนเฒ่านะ เป็นประโยคที่แสดงถึงความรัก ความผูกพันที่คุณพ่อบ้านมีต่อดิฉัน

ไมเคิล ไม่ใช่คนขี้อวดขี้เห่อ เขาเป็นคนมีการศึกษาดี มีทั้งรูปสมบัติ คุณสมบัติ และทรัพย์สมบัติ เป็นที่หมายปองของผู้หญิงมากมาย ดิฉันเสียอีกที่มีจุดด้อยมากกว่าสามี แต่เป็นเพราะดิฉันนำคำสั่งสอนของหลวงพ่อกมาปฏิบัติตาม จึงได้สร้างคุณค่าให้กับตนเองอย่างไม่รู้ตัว

ดิฉันยิ้มให้กับตนเองเมื่อได้ยินคำสอนของหลวงพ่อกับว่า “ในบ้านมีหลายห้อง เราต้องตีบทให้แตกในทุกๆ ห้องนะลูกนะ ในห้องครัวเราต้องตีบทให้แตก ทำอาหารให้อร่อย ในห้องนั่งเล่น เราก็กินแต่เรื่องที่คุยแล้วสบายใจ เรื่องไม่สบายใจ รบกวนใจก็อย่าเอามาคุยให้เขาฟัง”

ชีวิตของดิฉันก่อนหน้านี้มีแต่ความเหนื่อยล้า ไม่มีเวลาเป็นของตัวเองเลย การเลี้ยงลูกสองคน การซื้อบ้านหลังใหม่ การปรับตัวกับสภาพแวดล้อมใหม่ สังคมใหม่ ทำให้ดิฉันค่อนข้างเครียด ควบคุมอารมณ์ตัวเองได้น้อยลง อารมณ์เปลี่ยนแปลงบ่อยขึ้น คนที่ได้รับผลกระทบโดยตรง คืออิตาน ลูกชายคนโตของดิฉัน เขาเกิดมาพร้อมกับความรักที่ทุกคนมอบให้ ชีวิตอิตานจึงไม่เคยขาดแคลนอะไรเลย สำหรับดิฉัน อิตานคือชีวิต

ดิฉันร้องไห้ น้ำตาแทบจะเป็นสายเลือด รู้สึกเหมือนกับว่าตนเองจะขาดใจ เมื่อดิฉันตีอิตานครั้งแรกในชีวิต รอยไม้แหวนเลื้อยปรากฏเป็นริ้วๆ บนเนื้ออ่อนนุ่มของลูก ทำให้ดิฉันเจ็บแปลบเข้าไปในอก รู้สึกผิดอย่างบอกไม่ถูก นี่หรือ คนที่ได้ชื่อว่าเป็นแม่ คนที่คิดว่าจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของลูก ด้วยความรู้สึกนี้เองทำให้ดิฉันคิดที่

จะหาวิธีแก้ไขตนเอง แล้วดิฉันก็คิดถึงการนั่งสมาธิ คิดว่าวิธีนี้จะทำให้ดิฉันเย็นลงได้บ้าง จึงเริ่มต้นทำทาน รักษาศีล และนั่งสมาธิ เจริญภาวนาอย่างต่อเนื่อง

แน่นอนว่าเมื่อมีความต่าง ความแตกแยกก็เกิดขึ้น ความเชื่อของดิฉันและสามีต่างกัน เราจึงมีข้อขัดแย้งกันบ่อยครั้ง “คุณหักหลังผม” “คุณไม่ใช่คนที่ผมจะฝากชีวิตไว้ได้อีกต่อไป” ประโยคเหล่านี้พรุ้งพรูจากปากของเขา ดิฉันรับฟังด้วยความสะท้านใจ แต่การที่จะให้ดิฉันละทิ้งธรรมะซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต และสำคัญที่สุดของการเกิดมาเป็นมนุษย์ ดิฉันก็ทำไม่ได้เช่นกัน ดิฉันจึงนำคำสอนของหลวงพ่อบอกว่า “แสวงจุดร่วม สมานจุดต่าง” มาใช้แก้ไขปัญหา

จุดร่วมของดิฉันและสามีคือลูก และความรักที่เรามีให้แก่กัน และกัน จุดต่างคือความเชื่อทางศาสนา ดิฉันสมานจุดต่างของเราด้วยการนั่งสมาธิ วิธีการนั้นมียุ่ แต่ต้องใช้เวลาและความอดทนเข้ามาช่วย และดิฉันก็ทำสำเร็จ เมื่อวันหนึ่งไม่เคยขอร้องให้ดิฉันสอนเขานั่งสมาธิ

แล้วความโชคดียิ่งในชีวิตก็เกิดขึ้นอีก เมื่อหลวงพ่อบอกได้เปิดสอน

เรื่องกฎแห่งกรรมในโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ผ่าน DMC ดิฉันได้รับรู้รายละเอียดของการส่งผลบุญและบาปก็ตอนนี่เอง ช่างเป็นเรื่องที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อนกว่าเรื่องใดๆ ที่เคยได้ยินมาเสียอีก แต่หลวงพ่อได้อธิบายให้เข้าใจกระจ่างแจ้งในทุกๆ เรื่อง เหนือสิ่งอื่นใด ท่านสอนให้ลูกของท่านมีความรัก มอบความรักให้กับทุกคนโดยไม่มีข้อจำกัด เป็นความรักที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้พรมแดน

การสอนศีลธรรมของหลวงพ่อมีหลายรูปแบบ ความอ่อนโยน ความเมตตาของท่านที่มีให้กับทุกคน ได้ถ่ายทอดผ่าน DMC ไปทั่วทุกมุมโลก ดิฉันได้ซึมซับคำสอนของหลวงพ่อมา จึงนำมาถ่ายทอดให้ลูกทั้งสองคนฟัง ด้วยเหตุนี้ीलานกับจาซัวร์จึงมีความผูกพันกับหลวงพ่อมาก ทั้งที่อยู่ห่างกันคนละซีกโลก

หลวงพ่อกำลังสอนให้เราทุกคนรักตัวเอง รักให้มากพอที่จะไม่ต้องไปเรียกร้อง หาคำรักจากใคร แม้อยู่คนเดียวก็มีความสุขได้ นี่คือการกลับของชีวิตที่หลายคนมองข้ามไป ความสุขอยู่ในตัวเรา ไม่ต้องไปแสวงหาจากที่ไหนหรือคนไหน ทุกคนมีความสุขได้ด้วยตัวเอง เพราะความสุขอยู่ที่ใจ

เรื่องราวของคุณผาดี จันทบัวศรี จากประเทศสหรัฐอเมริกา

ดิฉันชื่อผาดี จันทบัวศรี อายุ 54 ปี เป็นชาวลาวสัญชาติอเมริกัน อาศัยอยู่ที่มลรัฐโอเรกอน ประเทศสหรัฐอเมริกา มา 30 ปีแล้ว ตามีของดิฉันชื่อสมศรี จันทบัวศรี เป็นชาวลาวสัญชาติอเมริกัน เช่นเดียวกัน และเป็นทหารนักบินเฮลิคอปเตอร์ ดิฉันติดงานดาวธรรมเมื่อปี พ.ศ.2546 โดยมีกัลยาณมิตรจากวัดภวนาชีแอตเติลมาชักชวนซึ่งตอนแรกดิฉันไม่ได้สนใจ ตอบไปว่าไม่มีสแตงค์ แต่เขาก็บอกว่าไม่เป็นไร ให้ยืมไปดูก่อน 3 เดือน ถ้าไม่ชอบให้เอามาคืนได้เลย

หลังจากที่ดิฉันเปิด DMC ถ้อยคำแรกที่ได้ยินหลวงพ่อดมขโยพุดก็คือ ลูกต้องตั้งใจปฏิบัติธรรม เพราะเราพลัดกันมานานหลายชาติแล้ว ดิฉันไม่รู้หรอกค่ะว่าหลวงพ่อพุดกับใคร แต่ว่ามันโดนที่ใจของดิฉันอย่างแรง ถึงกับปล่อยโฮออกมาเลย และนับจากวันนั้นมาดิฉันก็ดูรายการ DMC มาตลอดต่อเนื่อง วันไหนไม่ได้ดูงานดาวธรรมจะรู้สึกขาดความอบอุ่นขึ้นมาทันที

พอครบ 3 เดือน ดิฉันก็ไม่ยอมคืนงานดาวธรรมแล้วค่ะ นอกจากจะไม่คืนแล้วยังอยากช่วยขยายงานอีกด้วย เพราะของดีๆ อย่างนี้ต้องขยาย ก่อนติด DMC ดิฉันมักจะโกรธทันที ในเวลาที่

อะไรไม่ได้ตั้งใจ และมักจะเถียงกับสามีอยู่เนืองๆ พุดจากันก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องแม้ว่าเราจะพูดภาษาเดียวกัน

คุณสามีของดิฉันเขาชอบดื่มเหล้าค่ะ ดื่มทุกอาทิตย์ วัดก็ไม่เข้า เหล้าก็ยังเอามาดื่ม ไม่ว่าจะเป็นวัดไหนก็ไม่ชอบทั้งนั้น มิหนำซ้ำยังพุดให้ดิฉันเข้าใจก่อนมาวัดอีก มักจะถามอะไรที่ไม่เข้าท่าบ่อยๆ เช่น บุญนะมันเป็นตัวอย่างไร พอได้ฟังคำถามด้วยความเป็นคนโง่ธ่ายอยู่แล้ว และไม่รู้จะตอบอย่างไร ก็สวนกลับคำถามนี้ดิฉันไม่ชอบ

ทำให้สองเราแม่เคียดคู่ แต่ก็เหมือนอยู่กันแบบสองคนสองทาง จนดิฉันต้องอธิษฐานทุกครั้งที่ทำบุญมาตลอด 30 ปี ด้วยความรักว่าสาธุ ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ทำมา 30 ปี ขอให้สมศรีสามีของดิฉันเข้าวัดด้วยเถิด จนกระทั่งมาเจอ DMC และมีโอกาสได้บวชอุบาสิกาแก้วรุ่นแรกที่แคลิฟอร์เนียมีโอกาสปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง ดิฉันเริ่มต้นการนั่งด้วยการนิกการาธนาหลวงปู่มาไว้ที่กลางท้องภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อยๆ ไม่ได้นึกอะไร ค่อยๆ ทำใจให้หยุดอยู่กับหลวงปู่ สักพักก็เริ่มเห็นใบหน้าท่านเหมือนรูปที่ถือในวันอัญเชิญรูปหล่อหลวงปู่ทองคำ แล้วก็ภาวนา “สัมมา อะระหัง” ต่อไปเรื่อยๆ

ต่อมาก็เห็นองค์ท่านเหมือนรูปหล่อทองคำสีทองลอยขึ้นมา พอมองเข้าไปที่กลางกายของท่านก็มีแสงสว่างออกมาจากกลางท้อง ลักษณะเป็นแสงสีขาวออกนวลๆ เป็นแสงสว่างที่บอกไม่ถูก สว่างแต่ไม่แสบตา รู้สึกมีความสุข นั่งแล้วก็ไม่อยากลุกเลย มีความสุขกับการนั่งสมาธิมาก หลังจากนั้นก็ได้นั่งสมาธิอย่างสม่ำเสมอ

ส่วนสามีนั่น พอเห็นดิฉันนั่งสมาธิเมื่อไรก็จะแซวว่า จะนั่งไปทำไม นอนดีกว่า พอจะไปวัดก็ถามคำถามเดิมอีก จะไปวัดทำไม (อยู่บ้านดีกว่า) บุญเป็นตัวอย่างไร แต่คราวนี้ดิฉันมีคำตอบแล้วค่ะ ตอบไปอย่างใจเย็นๆ ว่า คุณสมศรี บุญคือแสงสว่างในตัว ถ้าไม่เชื่อก็ลองนั่งดูสิ แล้วคุณจะติดใจ และได้โทรไปบอกพระอาจารย์ที่ศูนย์ฯ ว่า วันนี้ข้าน้อย (ดิฉัน) ไม่ได้ไปที่ศูนย์เด้อค่ะ แต่จะขอพาพี่ศรีไปสวรรค์ คือจะขอพาคุณสามีนั่งสมาธิค่ะ

โดยวันนั้นดิฉันพยายามค่อยๆ พูดดีๆ กับสามี เรียกว่าใช้ภาษาดอกไม้ไปหลายสวน เพื่อชวนสามีนั่งสมาธิ โดยบอกว่ามานั่งสมาธิกันนะคะ มานั่งสมาธิกันเถอะนะที่รัก แค่ 5 นาที 10 นาทีก็ได้ ถ้ารักกันจริงก็ทำใจนิ่งสัก 10 นาทีสิ สามีก็ยอมนั่ง

ในครั้งนั้นดิฉันเป็นโค้ชให้ โดยแนะนำว่าให้ค่อยๆ หลับตาอย่าง

สบายๆ ให้วางใจไว้กลางห้องแล้วเดี๋ยวคุณก็จะเห็นแสงสว่างเอง ว่าแล้วก็เปิดเสียงหลวงพ่อก็ให้นั่งสมาธิตาม ระหว่างนั่งสมาธิดิฉันก็ค่อยๆ เหยอเปลือกตามองดูคุณสามี พอเห็นคุณสามียังนั่งอยู่ตัวเองก็เบื่อนง ให้นั่งแค่ 5 หรือ 10 นาที แต่เขากลับนั่งได้นานทั้งที่ไม่เคยนั่งสมาธิมาก่อนเลย ดิฉันเองเป็นคนชวนเขานั่งแท้ๆ ยังลืมตาดูก่อนเลย แต่คุณสามียังนั่งต่อ

เวลาผ่านไป 1 ชั่วโมง สามีก็ยังนั่งนิ่งไม่ขยับเลย และแล้วหลังจากเงิบไปเกือบ 120 นาที เขาก็บอกว่า แค่นี้ทำให้ผ่อนคลายไปตามเสียงหลวงพ่อกวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อยๆ ลึกพักหนึ่งก็เห็นแสงสว่างเกิดขึ้นที่กลางห้อง เป็นแสงที่สว่างแต่ไม่แสบตา มีความสุขมากๆ ทำให้ไม่อยากลุกเลย และหลังจากนั้น คุณสมศรีก็นั่งสมาธิมาตลอด และเขาก็เห็นดวงแก้วใสมาก ลักษณะเหมือนฟองสบู่ ที่ใสๆ กลมๆ สว่างมากๆ เกิดขึ้นที่กลางห้อง พอมองไปที่กลางดวงแก้ว ดวงแก้วก็ขยายออกไปเรื่อยๆ เขาบอกว่า เขามีความสุขมาก สุขแท้ๆ

ตอนนี้สมศรีสามีของดิฉันเขาเชื่อแล้วว่าบุญมีจริง และยังบอกอีกว่า สิ่งทีหลวงพ่อบุติเป็นของจริงทั้งนั้น แต่ตอนนี้เขาได้กลายมา

เป็นโค้ชแทนดิฉันแล้วค่ะ เพราะดิฉันเห็นแต่แสง แต่เขาเห็นแหล่งกำเนิดของแสงแล้ว คือเห็นดวง เขาก็บอกว่า ที่รัก เอาอย่างนี้สิ แค่ทำตัวให้รู้สึกผ่อนคลาย ใจนะไม่คิดอะไร อดีตนะไม่คิด อนาคตก็ไม่คิดมันยังมาไม่ถึง ทำจิตให้นิ่งๆ ในปัจจุบันก็จะได้เห็นดวงแก้วชัด ใส สว่างเอง ยิ่งดูก็ยิ่งขยาย เพียงแค่ทำตัวผ่อนคลายก็ให้เห็นดวงแก้วแล้ว

ทุกวันนี้ ชีวิตคู่ของเราสองต่างปรองดองและเข้าใจ สองคนหนึ่งทาง ร่วมทางเดียวกัน และเป็นทางสายสวรรค์ทั้งภายนอกและภายในจนใครๆ ก็แปลกใจพากันทักว่า เปลี่ยนไป เดียวนี้ไม่เถียงกันแล้ว กลายเป็นว่าไม่เถียง เหล้าก็ไม่ดื่มแล้ว บุหรี่ก็ไม่สูบแล้ว เราคุยกันอย่างรู้ใจในทุกเรื่อง

เมื่อใดที่ดิฉันเริ่มหงุดหงิดสามีก็จะพูดว่าที่รักเราต้องไม่โกรธกันนะ ต้องยิ้มให้กันเหมือนที่หลวงพ่อบอกสิ คือเรายังนำคำสอนของหลวงพ่ามาใช้เสมอค่ะ ว่าโกรธกันคนละเวลา แต่เล่นหาเวลาเดียวกัน

ทุกวันนี้ดิฉันและสามีจะสวดมนต์และนั่งสมาธิด้วยกันทุกวัน และเดี๋ยวนี้สามีจะไม่ชอบออกไปไหนแล้ว จะดู DMC และนั่งสมาธิ

เรื่องราวของคุณสว่างจิต เยสเกอร์ จากประเทศเยอรมนี

ดิฉันชื่อสว่างจิต เยสเกอร์ อายุ 36 ปี และสามีของดิฉันชื่อ ฮันส์แวน (ไอ) ฮันส์แวนเนอร์ เยสเกอร์ จากเมืองโพเนอร์ ประเทศเยอรมนี เริ่มรู้จักวัดเมื่อเดือนธันวาคม ปี พ.ศ.2548 โดยมีกัลยาณมิตรท่านหนึ่งมาชวนไปนั่งสมาธิ ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมในเยอรมนี และต่อมาไม่นานก็ได้ติด DMC

แต่ก่อนนี้ดิฉันจะมีปัญหา คือ เป็นคนหงุดหงิดง่ายและโมโหง่าย เพราะเคยเป็นเนื้องอกในมดลูกและถูกตัดมดลูกมาตั้งแต่อายุ 16 ปี อารมณ์จะแปรปรวน ขึ้นๆ ลงๆ คล้ายๆ วัยทอง หน้ามืด เวียนหัว หงุดหงิดมาตั้งแต่อายุ 16 ปีเรื่อยมา

สามีของดิฉันเขาจะซึ่งถึงรสชาติแห่งความหงุดหงิดของดิฉันเป็นอย่างดี เวลาเขาทำอะไรไม่ถูกใจ ดิฉันก็จะบ่นๆ ๆ ไม่หยุด ไม่ค่อยจะมีเหตุผลเท่าไร แต่จะมีเหตุผลก็เพียง 2 ข้อ คือ ข้อที่ 1 ฉันต้องเป็นฝ่ายถูกเสมอ ข้อที่ 2 ถ้าเธอไม่เข้าใจ ให้ย้อนกลับไปอ่านข้อ 1 ใหม่

บางทีดิฉันก็ร้าย ถึงกับขว้างของลงโซฟา ขว้างรีโมทติดข้างฝา แต่สามีเขาก็ไม่ถือสา เพราะว่าขว้างแค่ข้างฝาไม่ได้ขว้างหน้าเขา อย่างมากเขาก็แค่ส่ายหัว แล้วก็รำพึงว่า อ้อๆ ทำไมถึงดุดัง ผู้หญิง

ก็เป็นอย่างนี้แหละ แล้วพอรำพึงเสร็จ เขาก็หันกลับมาถามดิฉันว่า หายโกรธหรือยัง อารมณ์ดีหรือยัง สะใจไหม เลิกบ้าได้หรือยัง

ปัญหาอีกประการหนึ่งของดิฉันคือ เป็นคนขี้หึง หึงชนิดว่า แม้หลับตาก็หึง คือไม่ลืมหูลืมตาเลย สามปีไปทำงาน 7 โมงเช้า กลับบ้านบางที 3-4 ทุ่ม ที่จริงเขาทำงานเยอะ ดิฉันก็พอจะรู้ แต่ดิฉันไม่อยากจะเข้าใจ ถ้ากลับผิดเวลาเมื่อไร ดิฉันเป็นต้องซักฟอกทันที ก็มีปัญหาเรื่องนี้มาตลอด แต่เขาก็บอกว่าไม่ได้ทำอะไร

ตั้งแต่แต่งงานกันมาไม่มีวันไหนที่ดิฉันไม่ระแวงสามีเลย พอจะบ่นเขาก็หลับไปแล้ว เพราะเขาเป็นคนหลับเร็ว พอเขาหลับดิฉันก็เลยต้องนั่งอยู่บนเตียง รอว่าเมื่อไรเขาจะลืมตามา จะได้รำพึงบ้าง แต่เขาก็หลับไปแล้ว ดิฉันเลยเครียดอยู่คนเดียว คิดหาวิธีจับให้ได้ว่าทำไมกลับบ้านดึก

ดิฉันก็นั่งวางแผนต่างๆ นานา รุ่งเช้าดิฉันจึงไปบอกสามีว่าอยากจะไปทำงานที่เดียวกันจริงๆ แล้วมีนัยแฝงเร้นอยู่ในใจที่ไม่ได้บอก คืออยากไปดูว่าทำไมกลับบ้านดึก มีผู้หญิงหรือเปล่า ดิฉันจึงขอไปทำงานที่เดียวกับเขา เพราะว่าที่บริษัทกำลังเปิดรับสมัครพอดี

ตอนแรกสามีก็ไม่ให้ทำ เพราะว่ารู้นิสัยดิฉันดี พอเข้าไปทำก็

เป็นเหมือนอย่างที่เขาคิดเอาไว้ ดิฉันยังตามหึ่งตลอด พิชัยร้ายแรง หึ่งยังไม่ลดลง ยังคงมองหาเรื่องต่อไป และในที่สุดดิฉันก็พบว่าตัวดิฉันนี่เองแหละที่เป็นทุกข์ ส่วนตัวเขา เขาสบายใจ เขาหัวเราะดีใจ ภูมิใจที่มีคนมาหึ่ง เพราะว่าเขารู้ว่าที่หึ่งเขาแปลว่ารักมาก แต่นั่นดิฉันก็เลยกลายเป็นคนนอนไม่หลับ เพราะคิดมาก แต่ว่าสามีก็จะพยายามปลอบว่าอย่าคิดมาก

แต่ดิฉันก็อดคิดมากไม่ได้ คิดจนกระทั่งถึงเที่ยงคืน คืนหนึ่งเมื่อนอนไม่หลับสักที ดิฉันก็ไม่รู้จะทำอะไร ดิฉันก็เลยนั่งสมาธิ คือแค่นั่งไปเรื่อยๆ เพื่อรอเวลาให้มัน่วง ก็ไม่ได้คิดอะไร เพราะเขาหลับไปแล้ว ไม่นานเท่าไร ดิฉันรู้สึกเหมือนตัวเองหลับไป แล้วก็มีดวงแก้วผุดขึ้นมาที่กลางท้อง

เป็นดวงนุ่มๆ เรื่องแสง ขนาดเท่าดวงจันทร์สีเหลือง รู้สึกมีความสุขแบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย ภายหลังจากนั้นดิฉันก็นั่งยิ้มอยู่คนเดียวบนเตียงอย่างมีความสุข พอไปทำงานดิฉันก็จะหาเวลานั่งหลับตาทุกครั้งที่มีโอกาส นั่งมองดวงแก้วภายในตัว แต่สิ่งที่ดิฉันแปลกใจก็คือ บางครั้งจะเหมือนตัวของดิฉันมีแสงออกมา ตอนนั้นรู้สึกโล่งมากๆ และก็มีความสุข จนเพื่อนที่ทำงานแปลกใจว่า ดิฉันมี

ความสุขอะไรมากมาย ทำไมเดินย่ำได้ทั้งวัน

ดิฉันก็ไมรู้เหมือนกัน รู้แต่เพียงว่ามันมีความสุข สุขจริงๆ แล้วดิฉันก็นั่งสมาธิไม่เคยขาดเลย ตอนนี้มีองค์พระอยู่ข้างในดวงแก้วแล้วค่ะ เป็นสีฟ้าอ่อนๆ ใสๆ ตอนแรกเป็นองค์เล็กๆ ก่อน และก็ค่อยๆ ขยายเข้ามาหาตัวดิฉัน เห็นท่านหน้าตรงแล้วก็ขยายเข้ามาคลุมตัวดิฉันเลยจากนั้นเวลามีปัญหาเรื่องอะไรก็ตามดิฉันก็เพียงหลับตาเบาๆ นึกถึงองค์พระ

ตอนนี้ดิฉันไม่หึงสามีแล้ว สามีก็แปลกใจนะสิว่า ทำไมไม่เหมือนเดิม เขาเริ่มจะกลัวว่าดิฉันจะทิ้งให้เขาอยู่คนเดียว เพราะดิฉันจะนั่งสมาธิ แต่ตอนนี้ดิฉันไม่หึงเขาแล้ว ถ้าไม่ได้ปฏิบัติธรรมดิฉันคงไม่มีวันนี้ คงเป็นบ้าไปแล้ว อยู่กับความหงุดหงิดและความหึงหวง

ดิฉันเคยบอกกับสามีว่าฉันอยู่คนเดียวก็ได้ บอกว่าเธอไม่ใช่ชีวิตของฉัน ชีวิตของฉันอยู่ที่ศูนย์กลางกายนี้แหละ สามีก็ถามว่าขนาดนั้นเลยหรอ แล้วเขาก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดี ตอนนี้ดิฉันตกหลุมรักตัวเองแล้วค่ะ

เรื่องราวของคุณทวีพร ต้นสงวน จากประเทศไทย

ดิฉันชื่อ ทวีพร ต้นสงวน เป็นแม่บ้าน ปัจจุบันอาศัยอยู่ใน จังหวัดฉะเชิงเทรา เข้าวัดครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2546 โดยมี กัลยาณมิตรท่านหนึ่งชวนไปปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์ จ.เชียงใหม่ ทำให้ดิฉันได้พบแสงสว่าง ได้ทราบถึงการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง

สามีของดิฉัน เป็นหัวหน้าคุมงานของบริษัท ค่าตอบแทนที่เขา ได้รับสูงมาก ดิฉันไม่ต้องทำอะไรเลย เขาให้เงินดิฉันใช้เดือนละ 3 แสนบาท และไม่เคยถามดิฉันเลยว่าเอาเงินไปทำอะไรบ้าง

ต่อมามีญาติเชิงร้านให้ ดิฉันจึงเปิดร้านขึ้นมาทันทีเลย เปิดร้าน ขายเหล้า ขายไปด้วยดื่มไปด้วย กิจการก็เลยรุ่งเรืองลง เพราะพอ ตกเย็นดิฉันก็จะตั้งวงก๊งเหล้ากับคนข้างบ้าน เคยมาถึงขนาดเอ่ยปากยกคอนโดให้ผู้หญิงคนหนึ่งไปฟรีๆ ตอนเช้าสร้างเม้าตองไป โอนคอนโดให้เขา เพราะว่ารับปากไปแล้ว แถมเสียค่าโอนให้เขา อีกด้วยต่างหาก ส่วนลูกค้าซื้อเพียงชุดแรกชุดเดียว ชุดต่อไปดิฉัน ก็จะเป็นเจ้ามือนำมาดื่มกับลูกค้า จนต้องปิดกิจการไปเลย

สามีของดิฉันก็ไม่ว่าสักคำหนึ่ง เพียงแต่บอก ถ้าเป็นความสุขใจ ของเธอก็ทำไปเถอะ หลังจากโอนคอนโดให้เขาเสร็จ ตกเย็นดิฉันก็ ไปนั่งก๊งเหล้าอีก คราวนี้สามีก็แซวดิฉันเฉยๆ แต่ไม่ได้ต่อว่า วันนี้

เธอจะยกอะไรให้เพื่อนอีกล่ะ

ต่อมามีเพื่อนมาชวนไปเปิดคาราโอเกะ ดิฉันลงทุนหมดเงินไปหลายล้านบาท แต่ก็เข้าทำนองเดิมคือ ลูกค้าจะซื้อเพียงชุดแรกชุดเดียว ชุดต่อไปดิฉันก็จะเป็นเจ้ามือ พอมาได้ทีก็ออกท่องราตรี ยันสว่างเกือบทุกคืน จนได้ฉายาว่า เหมือนผีกระสือ กลางวันนอนกลางคืนออกหากินเหล่า พาเพื่อนๆ เที้ยว แล้วก็ตื่นสาย ใช้เงินวันละเป็นพัน ร้านคาราโอเกะเปิดได้เพียง 2 เดือน ก็ต้องปิดสนิท ต้องแข่งให้คนอื่นในราคาถูก เรียกว่าขาดทุนยับเยิน สามีจึงบอกกับดิฉันว่า คุณไม่ต้องไปลงทุนอะไรหรอก อยู่เฉยๆ ดีกว่า จะมีเงินเก็บดีกว่า

ดิฉันก็เลิกและหันมาดองเหล้าดื่มเองอยู่กับบ้าน เพราะว่าไม่ได้เปิดร้านขาย โดยดองคู่กัน 2 โหล ชนิดไม่ให้ขาดช่วง พอโหลหนึ่งหมด อีกโหลหนึ่งก็ได้ที่พอดี กินได้ทุกวันเลย ดื่มทีเป็นเหยือกเหมือนน้ำหวาน ดื่มเองยังไม่พอ ยังเผื่อแผ่คนอื่น ตักใส่ขวดกระติ่งแดงเทียวแจกจ่ายให้กับแม่ค้าในตลาด จนเมาทั่วถึงกันทั้งตลาด พอเมากันได้ที่ก็ชวนกันมาเปิดคาราโอเกะร้องรำทำเพลงในบ้าน สามีของดิฉันก็ไม่ว่าสักคำเลย แถมร้องคาราโอเกะให้ฟังอีกด้วย

บางครั้งก็มาร้องคู่กับดิฉันทั้งที่ตัวของเขาเองไม่จะต้องอบายมุขใดๆ เลย เวลาดิฉันเมามา เขาก็จะเช็ดตัวให้ ทาแป้งให้ ทาน้ำหอมให้ อุ้มไปนอนให้ แล้วก็เปิดแอร์เย็นๆ ให้ แต่แทนที่ดิฉันจะเห็นความดีของเขา กลับชอบใช้อำนาจ และก็แก้งเขาต่างๆ นานา

มีครั้งหนึ่งซื้อเมาท์กินเหล้าด้วยกันตามมาขอดิฉันจากสามีถึงที่บ้าน สามีของดิฉันก็ร้องไห้ แล้วบอกกับชายคนนั้นว่า “ไม่ให้ ของรักของหวง” พุดไปร้องไห้ไป บอกว่า แล้วแต่ตัวดิฉัน ถ้าจะไป ก็ตัดสินใจเอาเอง ดิฉันตัดสินใจไล่ชายคนนั้นไป ไม่ว่าดิฉันจะทำให้สามีเสียใจแค่ไหน เขาก็ไม่เคยโกรธดิฉันเลย เขาเคยพุดกับแม่และลูกชายของดิฉันว่า พ่อเขาตาย เขายังไม่ร้องไห้ แต่ดิฉันทำตัวไม่ดี เขาเสียใจ

เวลานั่งรถไปด้วยกัน เขาก็จะเปิดเพลง “วันใดขาดฉันแล้วเธอจะรู้สึก” ดิฉันเห็นน้ำตาของเขาไหลตลอดแวนออกมา ดิฉันจำได้ติดตาทีเดียว

สามีเป็นคนชอบทำบุญ เขาจะใส่บาตรเป็นประจำ แต่ตัวดิฉันเอง ช่วงเข้าพรรษาทุกปี ก็จะพาเพื่อนๆ เต็มคันรถไปสวดมนต์ ถือศีล ดิฉันเคยไปถือนศีลที่วัดใกล้บ้าน แต่ตอนกลางวันก็ค่อยๆ ย่องแอบ

มาดื่มยาตองที่บ้าน โดยที่ดิฉันก็ทราบว่ามันผิดศีล แต่ไม่ทราบว่ามันผิดอย่างไร บางครั้งใส่บาตรเสร็จ ก็ไปดื่มเหล้ายาตองต่อ แล้วค่อยมากรวดน้ำ

นอกจากติดเหล้าแล้ว ดิฉันยังติดหอยมากๆ ซื้อมีดเตอร์ทุกงวด งดละเจ็ดแปดพันถึงหนึ่งหมื่นบาท แต่ไม่เคยถูกเลย จนสามีบอกว่าให้เอาเงินที่จะซื้อหอยไปใส่กระปุกไว้ พอหอยออกมาก็ไปแคะกระปุกออก นั่นแหละคือเงินที่ถูกหอย

นอกจากนี้ ดิฉันจะเป็นคนดู เกรี้ยวกราด โมโหร้ายมาก ทุกคนจะกลัวดิฉันหมด แม้แต่แม่หรือสามีของดิฉัน ขนาดว่า ครั้งหนึ่งเคยใช้มีดอีโต้ฟันลงไปที่กลางกระหม่อมของน้องสาว จนที่ศาลผมขาดกระเด็น แผลแยกออกจากกัน เลือดสีดำไหลอาบหน้า และเคยใช้ขวดโค้กที่มีน้ำกระแทกที่กลางศีรษะของน้องสาวคนนี้ จนเลือดอาบเป็นครั้งที่สอง แม้แต่น้องสะใภ้ ดิฉันก็เคยตีด้วยไม้คียบ่านร้อนๆ จนหนังหลุดติดออกมา เคยตีน้องชายคนเล็ก จนเขาต้องก้มกราบดิฉัน แต่ขณะที่เขาก้มกราบนั้น ดิฉันก็เตะเสยปลายกางขึ้นมา จนเขาเลือดอาบ อารมณ์โกรธของดิฉันไม่มีใครสามารถหยุดยั้งได้ ถ้าดิฉันพูดทุกคนต้องฟัง ห้ามเถียง ห้ามเดินหนี สามีของดิฉันเขากลับดิฉัน

จนตัวสั้น เวลาเห็นดิฉันแสดงอารมณ์โกรธ ดิฉันเคยถามเขาว่า ทำไมเธอถึงกลัวฉันมากมายขนาดนี้ เขาตอบว่ากลัวเพราะเห็นดิฉันเหมือนมีผีสิง

ดิฉันดำเนินชีวิตอย่างนี้มาตลอดยาวนาน จนกระทั่งวันหนึ่งมีคนมาชวนไปปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์ ปีนั้นตรงกับ พ.ศ.2546 ดิฉันก็พาแม่ไปด้วย ซึ่งแม่ของดิฉันเองตอนนั้นก็ติดเหล้าอย่างหนัก ไม่แพ้ตัวดิฉัน เมื่อเราสองแม่ลูกได้ฟังธรรมะจากหลวงพ่อัมมชโย ทางช่อง DMC ที่พนาวัฒน์ จึงได้ทราบความเป็นจริงของชีวิต

สมาธิทำให้ดิฉันใจเย็นลงมากๆ แม้ช่วงที่นั่งสมาธิแรกๆ นั้นดิฉันมักจะปวดขา แต่พออธิษฐานจิตกับหลวงปู่แล้วก็หาย ระหว่างนั่งสมาธิใจของดิฉันคอยจะตกศูนย์อยู่เรื่อยๆ ครั้งหนึ่ง ดิฉันเห็นแสงสว่างในกลางท้อง มีความสุขมากเหมือนอยู่กลางทุ่งกว้างๆ โลงๆ เหมือนมีดวงแก้วครอบตัวอยู่ และกลางท้องก็จะสว่าง ขยายใหญ่มาก มีความสุขมาก นั่งสมาธิเป็นเวลานาน 4-5 ชั่วโมง แต่รู้สึกเหมือนว่าแป๊บเดียว จนคนต้องมาตามไปทานข้าว ในกลางสมาธินี้เรารู้เลยว่าในโลกนี้ไม่มีความสุขอะไรที่ยิ่งใหญ่เท่ากับเรานั่งสมาธิแล้วเกิดความสุขภายใน มีความสุขมากจริงๆ

จากนั้นมาชีวิตของดิฉันก็เปลี่ยนแปลงไป จากที่เคยเกรี้ยวกราด ผิดศีล ดิฉันจะอยู่กับหนังสือ อยู่กับสมาธิ ทุกคนจะเห็นดิฉันสวัสดีตอนเช้า และตอนเย็น ดิฉันจะกราบสามิ 3 ครั้งตอนก่อนนอน และเมื่อมีโอกาสดิฉันก็จะกราบแม่บ่อยๆ เพื่อขอขมาที่เคยเกรี้ยวกราดกับแม่มาตลอด แม่ก็จะปัดจนน้ำตาไหล คนอย่างดิฉันนั้นที่จริงแล้วยากที่จะไหว้คนอื่น แต่เมื่อได้ปฏิบัติธรรมแล้วดิฉันไหว้ได้ กระทั่งคนรับใช้ ไหว้ทุกคนก่อน ซึ่งเป็นไปได้ยาก เอาบุญมาฝากใครต่อใคร จากที่ไม่เคยไหว้แม่แต่ญาติพี่น้อง แต่จู่ๆ ก็เอาบุญมาฝากทุกคน ทำให้เขาง จากที่ไม่เคยพูดดีๆ เลย มีแต่ดุด่าตลอด จากที่เคยโมโหแล้วตัดเป็นตัดตาย โมโหแล้วระเบิดลง เสียงเอะอะ ลั่น ด่าคนอื่นจนสะใจ ก็เปลี่ยนไป เดียวนี้โกรธแล้วจะไม่ผูกโกรธ จะเจียบ พอเจียบแล้ว แป๊บเดียวก็ไปขอคืนดีกับสามิซึ่งก่อนหน้านี้จะไม่ใช้จะถูกหรือผิดเขาก็ต้องง้อดิฉัน ถ้าไม่ง้อแล้วได้เรื่อง แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่แล้ว

ดิฉันเปลี่ยนเป็นพูดดีๆ พูดเพราะๆ เปลี่ยนไปหมดเลย ถึง 99.99% ซึ่งปกติแล้วทำได้ยากมาก แต่เดี๋ยวนี้สามารถทำได้ไม่เคอะเขิน ทำด้วยความเต็มใจ ความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นมาเอง

หลังจากมานั่งสมาธิ อยากพูดอะไรดีๆ อยากทำอะไรดีๆ อยากทำอะไรที่ไม่เคยทำเลย นึกย้อนถึงสิ่งที่ผ่านๆ มาแล้ว ดิฉันทำผิดพลาดไม่เคยฟังความคิดเห็นคนอื่นเลย ไม่ว่าดิฉันจะพูดผิดหรือถูกก็ตาม ทุกคนต้องฟัง แต่พอได้ปฏิบัติธรรมแล้วดิฉันสามารถแก้ไขตนเองได้

สามีเคยถามว่า ไปปฏิบัติธรรมกลับมาเกิดอะไรขึ้น เขาบอกว่ารู้อย่างนี้น่าจะไปตั้งนานแล้ว ถ้ารู้ว่ามีคนเปลี่ยนแปลงดิฉันได้ น่าจะมีคนชวนไปตั้งนานแล้ว สามีก็ดีมาก ให้อภัยมาตลอด ดิฉันโชคดีมาตลอด ทุกวันนี้ชีวิตของพวกเรามีความสุขมาก

ตอนนี้ครอบครัวของเราเหมือนคู่เทพบุตรกับเทพธิดา ต่างจากเมื่อก่อนอย่างสิ้นเชิง ที่ใครก็ว่าเหมือนคู่เทพบุตรกับยักษ์ณี ดิฉันซาบซึ้งแล้วว่า การปฏิบัติธรรมจนเกิดความสุขภายในจะสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตคนๆ หนึ่งไปได้อย่างคาดไม่ถึง

เรื่องราวของ เงินเงิน บุญสูงเนิน จากประเทศสหรัฐอเมริกา

ดิฉันชื่อ พรประเชิญ หรือ เงินเงิน บุญสูงเนิน อายุ 49 ปี ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่เมืองลาสเวกัสมลรัฐเนวาด้าประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งชาวไทยและชาวต่างประเทศจะรู้จักดิฉันดีจากบทเพลง ฉันก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง, ข้าคือคนไทย, ต้องสู้...จึงจะชนะ แม้คนส่วนใหญ่จะชื่นชมว่าดิฉันร้องเพลงได้ไพเราะอ่อนหวาน แต่ชีวิตจริงของดิฉันกลับลำเค็ญขมขื่น

แต่เดิมดิฉันเป็นชาวโคราช กำพร้าแม่มาตั้งแต่เด็ก พ่อก็เป็นอัมพาต พวกเราพี่น้องหลายคนจึงต้องดูแลกันเอง และขาดความรักความอบอุ่น ครอบครัวของดิฉันจัดอยู่ในชั้นยากจนสุดขีด ถึงกับว่า ครั้งหนึ่งเคยเก็บของกินในกองขยะ และต้องเดินเท้าเปล่าไปโรงเรียน

จนกระทั่งชีวิตพลิกผันในทางที่ดีขึ้น เมื่อไปประกวดร้องเพลง และได้รับตำแหน่งนักร้องดีเด่นของสยามกลการ ปี พ.ศ.2528 ซึ่งเป็นปีเดียวกับเบิร์ด ธงไชย แมคอินไตย์ จึงได้ออกเทป เป็นนางฟ้าจำแลงที่แจ้งเกิดเป็นศิลปินนักร้องเต็มตัว แม้จะผ่านช่วงลำเค็ญทางกายมาได้ แต่ปัญหาทางใจยังติดพัน ปัญหาที่ทำให้หัวใจต้องเจ็บปวดอยู่เป็นประจำก็คือ ล้มเหลวเรื่องความรักมีแฟนแต่ละคน

ไม่เคยอยู่กันยืดยาวนาน ประราธนาจะให้รักยาวนาน แต่ก็เจอแบบชั่วคราว
 ทุกคราวไป คนแล้วคนเล่า รักแล้วร่วงจนใจโรย ต้องมานึกน้อยอก
 น้อยใจว่า ทำไมเราเป็นอย่างนี้ ทำไมไม่มีใครรักเราจริง แม้เราทั้งรัก
 และทุ่มเท แต่เขามีแต่จะทิ้ง ใจดวงน้อยๆ ของดิฉันซ้าแล้วซ้าอีก

โชคดีที่เป็นคนเสียใจอยู่ไม่นาน ก็ทำใจได้ เวลาเสียใจมากๆ ก็
 คิดว่า “ต้องสู้..ต้องสู้ จึงจะชนะ” และแก้ปัญหาด้วยการเข้าวัด ทำบุญ
 ยังมีปัญหาใหญ่ก็ทำบุญใหญ่ๆ ด้วยพื้นฐานที่ชอบไปวัดทำบุญนี้เอง
 จึงทำให้ดิฉันได้พบกับวัดพระธรรมกาย ในปี พ.ศ.2544 โดยมีผู้นำ
 บุญจากโคราชได้แนะนำให้สร้างองค์พระธรรมกายประจำตัว

เมื่อย้ายมาอยู่ที่อเมริกา ปี พ.ศ.2545 ด้วยความที่อยากจะทำบุญ
 จึงไปทำบุญที่วัดใกล้บ้าน จนได้มาเจอกับศูนย์สาขาวัดพระธรรม-
 กายที่เวอร์จิเนีย ได้พบพระอาจารย์และสนทนาธรรมกับท่านแล้วก็
 กลับ หลังจากนั้นอีก 1 ปี ก็ได้ไปทำบุญถวายสังฆทาน ที่วัดภาวนา
 ซีแอตเติล ปรากฏว่า ได้พบกับพระอาจารย์อีกรอบหนึ่ง ท่านก็บอก
 ว่าตอนนี้มี DMC แล้ว พอท่านเปิดให้ดู ดิฉันก็เห็นน้องนาโอมิ
 กับน้องแป้ง กำลังท่องภาษาบาลีอยู่ ดิฉันประทับใจมาก บอกกับ
 ตัวเองว่า “เด็กตัวแค่นี้ยังพูดบาลีได้ เราแก่แล้วทำไมจึงจำไม่ได้

ไม่ได้แล้ว เราควรจะต้องปรับปรุงตัวเอง”

ตั้งแต่วันนั้นมา ดิฉันก็เลยเปลี่ยนตัวเองค่ะ ติด DMC แล้วนั่งศึกษาธรรมะหน้าจอ ดู DMC ทุกวัน ยิ่งได้มาดูหลวงพ่อก็ยิ่งติดใจ เพราะธรรมะที่หลวงพ่อสอนนั้นวิเศษและดีมาก ๆ แต่ก่อนดิฉันไม่ชอบฟังเทศน์ ถ้าไปวัดไหนเมื่อถวายไทยธรรมเสร็จแล้วก็จะกลับเลย แต่พอมานั่งดูหลวงพ่อก็เลยเปลี่ยน Concept ของตัวเองทันที เดียวนี้ชอบฟังธรรมะ ชอบฟังพระเทศน์ ฟังแล้วไม่เบื่อ มีความสุข

จากนั้นดิฉันก็ได้นั่งสมาธิ ตามเสียงของหลวงพ่อก็ดี ถ้ามีเวลาก็จะนั่งสมาธิวันละ 2 รอบ หรือขณะนั่งรถไปทำงาน ดิฉันก็จะสวดบทสรรเสริญทุกบทที่มีอยู่ ทำวัตรเช้าบนรถไปจนถึงที่ทำงานก็กราบขอพรหลวงปู่จากรูปซึ่งติดไว้ในออฟฟิศ ตอนเย็นกลับบ้านก็นั่งสมาธิก่อนนอน

ตอนแรกดิฉันก็นั่งนึกถึงดวงแก้ว เหมือนที่หลวงพ่อสอน นึกอย่างไรก็ไม่เห็นสักที มีดอย่างเดียว ตอนหลังจึงนั่งทำใจเฉยๆ ไม่นึกไม่ภาวนาอะไร จนกระทั่งมีอยู่ครั้งหนึ่งรู้สึกตัวหายไป ใจนิ่งเหมือนหลุดไปอยู่ในที่โล่งๆ รู้สึกเบา สบายเหมือนไม่มีตัวตน แต่มีความสุขมากๆ หลังจากนั้น พอวางใจเป็น วางนิ่งๆ นุ่มๆ ทำให้นั่ง

สมาธิครั้งใดก็มีความสุขทุกครั้ง สุขจนไม่รู้จะบอกอย่างไร โลง โปรง เบา สบาย ดิฉันรู้สึกรักตัวเองที่เป็นแบบนี้ เป็นรักแท้ของหัวใจ และรักสุดท้ายของชีวิต รักคนอื่นพุ่มร้อย เจ็บร้อย แต่เมื่อรักตัวเอง พุ่มร้อย แต่สุขนับแสน สุขแสน แสนสุขทุกคืนวัน จนอยากแผ่ความสุขนี้ให้คนทั้งโลก

พอใจสบายอะไรๆ ก็ดูดีไปหมด ปัญหาที่เข้ามาแต่ละครั้ง เราสามารถจะมองปัญหาได้ดีขึ้นกว่าเดิม ถึงจะปัญหาหนัก รุนแรง ขนาดไหน ดิฉันก็รับได้ ดิฉันภูมิใจที่ได้มาเจอวัดพระธรรมกาย ได้พบหลวงพ่อ และเพื่อนๆ ก็ลายฉิมิตรทุกคน จากที่เคยมองบางสิ่ง บางอย่างในแง่ร้าย แต่ทุกวันนี้ได้เปลี่ยนมุมมองเสียใหม่ สิ่งใดที่เกิดขึ้นแล้ว สิ่งนั้นดีเสมอ อย่างน้อยก็สามารถบอกกับตัวเองได้ว่า “ทำใจดีๆ ไว้ โดยไม่ฟุ้งฟายให้ใจเสีย”

ดิฉันจะสอนตัวเองเสมอว่า เป็นชาวพุทธพันธุ์แท้หัวใจต้องมั่นคง แม้จะทำงานเป็นนักร้อง ที่มักจะมีคนเอาเหล้ามายื่นให้ ดิฉันก็บอกอย่างมั่นใจว่า “ขอโทษค่ะ ดิฉันไม่ดื่มค่ะ” บ่อยครั้งที่จะถูกคะยั้นคะยอว่า “ช่วยดื่มเป็นเกียรติให้ก่อนได้ไหม” พอไม่ดื่ม เขาก็บอกว่า “ถ้าฉันคุณก็ไม่ให้เกียรติผมสิ” ดิฉันก็ตอบอย่างภาคภูมิใจ

ค่ะว่า “การที่ดิฉันมานั่งกับคุณก็ถือว่าให้เกียรติแล้ว เพราะว่าดิฉันถือศีลและเป็นชาวพุทธแท้ที่ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ถ้าคุณต้องการจะคุยกับดิฉันต่อ ขอความกรุณาอย่าคะยั้นคะยออีกนะคะ” ดิฉันคิดว่า ชาวพุทธแท้ต้องยืนหยัดในการทำสิ่งที่ถูกต้อง ถูกศีลธรรมค่ะ

ก่อนจะขึ้นเวทีร้องเพลงทุกครั้ง ดิฉันจะสวดมนต์สรรเสริญพระเดชพระคุณหลวงปู่ ตรีกระลึกถึงหลวงพ่อกุญชร และ ความภาคภูมิใจอันเป็นที่สุดของดิฉัน ที่ปลื้มแล้วปลื้มอีก ปลื้มไม่รู้จักจบ คือการมีโอกาสร้องเพลง “ชีวิตก็เป็นอย่างนี้” จากผลงานการประพันธ์ของตะวันตก เป็นเพลงที่ไพเราะและซาบซึ้งสุดชีวิต ทำให้ทุกวันนี้ ดิฉันคลายความผูกพัน ไม่ใส่ใจกับเรื่องรักนอกตัว เอาใจใส่รักในตัวเองเดียว